În luptă cu Mephistopheles (II)

On Mai 25, 2013

Îndrăznește să strălucești, fără să arzi în întregime.

Sunt Mr. Hobbs. Nimic nu mă împiedică să vă relatez despre ceea ce încă mă frământă, o imagine care mă chinuiește groaznic, acel aspect existențial care înlocuiește în mine singura bujie ce aprinde flacăra bucuriei și speranței: gândul că trăiesc ca rob al patimilor mele. Căci, da, sunt stăpânit de o patimă puternică legată de trecutul meu, așa cum suferința unui artist se reflectă în starea sufletească a tabloului său, plin de acele nuanțe melancolice din care își trage seva ironia sau dreptatea sorții.

Suferința este o dramă a conștiinței care antagonizează integritatea individuală cu ambiția lumească. Am devenit prizonierul propriilor mele intrigi, într-un joc care încă o dată îmi pune nervii la încercare, ceea ce-mi consumă orice firimitură de speranță legată de o perspectivă a bucuriei vieții. Mă simt obligat, încercând o plăcere deosebit de intensă, să-mi acord mie însumi prilejul de a mă ridica încă o dată la înălțimea pericolului și a suspansului mai presus de orice, ca manifestare machiavelică a vanității. De care îmi este imposibil să mă îndepărtez.

A început lupta cu gândurile care mă separă de oricare alte preocupări exterioare. Şi oricât de neverosimilă ar părea această îndepărtare de vechea mea identitate, de seninătatea pe care am ținut-o întotdeauna strânsă în mine, ea este totuși purtătoarea unei esențe a cărei revelare gradată face obiectul inițiativelor mele viitoare. Medierii oricăror conflicte și divergențe de natură lăuntrică.

Leadership: Lumea care te transformă într-o persoană nouă este dublată de o estetică a imaginii ce transformă tristețea din spatele manifestărilor tale într-o adâncă și solitară existență?

Nu pot descrie războiul cu armata de gânduri care mă asaltează derutant și stăruitor. Într-o oarecare măsură, am pus deoparte ceea ce am tratat dintotdeauna cu bunăvoință și respect. Până în acest moment. Când seria aceasta de bombardamente care parcă nu se mai sfârșește, mi-a adus conștiința într-o stare de neoperativitate. Existența mea nu mai variază după natura idelor câștigate despre libertate, iubire și fericire, în spiritul unor idealuri morale înalte, ci doar după natura unei depășiri a limitelor de corectitudine în numele unei autorități care nu admite contraziceri.

Sunt înzestrat cu singurele cunoștințe trebuincioase unui salt deasupra pericolului, în vastele pagini ale urmărilor unei experiențe extraordinare, suspendate la înălțimea unor exigențe morale atipice, care mă fac apt să devin protagonistul unei opere scrise de Stephen King. Protagonistul unei povești de viață pe care mulți nici nu și-o pot imagina, dar pe care nu o doresc nici celui mai mare dușman al meu.

Ceva pustnic există în ființa mea, izolarea voluntară, renunțarea la lume, un fel de fanatism care mă distorsionează complet de rațiune, alimentând inepuizabil dăruirea mea spre ceva ce e mai presus de mine. O voință formidabilă de a nu ține seama de Dumnezeu, nici de bunătate. Căci fibrele-mi de simțire adăpostesc încă sentimente ale timpului trecut, ce păstrează încă gustul amar al nedreptății și injustiției sociale.

De fapt, personalitatea mea strălucește printr-o singură forță: speranța de a-mi dezlănțui răzbunarea asupra celor care se fac vinovați de moartea soției mele. Însă ceea ce mă arde în întregime sub impulsul unui sentiment amar de recunoștință, combinat cu imaginile unei

experiențe copleșitoare, este faptul că i-am promis demult soției mele că voi uita totul, că voi lăsa în urma amărăciunea și resentimentul. Nu pot face asta.

Leadership: Te pui în ipostaza de "victimă" sau "beneficiar" al unei nedreptăți trecute ce îți obscurizează identitatea, sub aspectul predispoziției de a te angaja într-un dialog cu rușinea de a te lepăda de tine?

Tendința ta de a fi neîncrezător in tot ceea ce face obiectul unei realități care te obligă sa i te supui, întreținută de sentimentul de a trăi în "inconștiență" sau în necunoștință de cauză și vizând consecințele pe termen lung ale unei răvrătiri, îți oferă doar o speranță sufocantă și obositoare - aceea de a te îndepărta de lume.

Ceea ce nu face altceva decât să-ți sporească peste măsură rușinea față de lașitatea de care dai dovadă în relația: *Tu-Ego-Adevăr-Realitate* , inducându-ți un impuls secundar de comandă în timpul perioadei tale de refacere și redobândire a puterii de a răzbate în viață.

Astfel ajungi să te poziționezi în ipostaza de "victimă" sau "beneficiar" al unei nedreptăți trecute ce îți obscurizează identitatea. În loc să înaintezi cu încredere către desăvârșire, te separi de ființa ta reală, devii prizonierul propriilor tale intrigi, într-un joc care mai mult îți pune nervii la încercare. Punând deoparte ceea ce ai tratat dintotdeauna cu bunăvoință și respect, îți aduci conștiința într-o stare de neoperativitate – fiindcă frumusețea ta morală a fost atinsă de trăsnetul egoismului, razbunării, urii sau al respingerii de sine.

Leadershipul este o chestiune de asumare a condiției de underground a ființei tale care influențează stabilitatea unei situații avantajoase pentru evoluția cursului unor valori de referință.

În leadership se ramarcă mai mult oamenii care calcă pedala de frână și nu acelerația. Ceea ce îl eliberează pe om de robia patimilor, redându-i starea sufletească de echilibru și seninătate, începe cu negarea unei valori de tip NULL.

Această valoare reprezentând suma tuturor experiențelor trecute de-a lungul timpului prin filtrul conștiinței și sensibilității, suma tuturor lucrurilor care ar fi putut fi evitate, poate să fie convertită într-o valoare validă dacă omul reușește să facă distincție între ceea ce îl animă prin exteriorizarea trăirilor și ceea ce se pierde în intensitatea trăirilor.

Într-adevăr, lumea de dincolo de leadership cuprinde nenumărate opțiuni și culori, capitole noi de viață pe care trebuie să le parcurgi cu ochii, cu sufletul, cu gândul, cu îngerii și demonii tăi. Înseamna să te găsești și să te pierzi în același timp, pentru ca în final să te cunoști mai bine. După cum muzica slujește sufletului, tot astfel alternanța dintre stările de cald și rece slujește la dezvoltarea omului, întărindu-l sau doborându-l, prin nenumăratele sale intervenții și delimitări pe care le imprimă singur în conștiința lui.

A te angaja într-un dialog cu rușinea de a te lepăda de tine, înseamnă să faci apel la o autoritate mai înaltă de decizie investită cu puterea de a schimba lucrurile pe care universul tău lăuntric nu le poate accepta ca fiind definitorii în procesul desfășurării evenimentelor pe care le gestionezi.

În luptă cu Mephistopheles (II) evidențiază acel aspect existențial care dă senzația de disconfort, care macină omul ducându-l în starea de imposibilitate de a se împotrivi propriei sale condiționări negative. Căci abia în acest punct se poate deschide temporar o amplă priveliște asupra dimensiunii identității sale reale.

*** Notă: "** ***Flawless (2007)*****"**

Source: https://neculaifantanaru.com/in-lupta-cu-mephistopheles-II.html